

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

ARREST

van 19 februari 2019 met nummer RvVb-S-1819-0637
in de zaak met rolnummer 1819-RvVb-0038-SA

Verzoekende partijen	de vzw REGIONALE ACTIEGROEP LEEFMILIEU DENDER en SCHELDE vertegenwoordigd door advocaat Joost CALLEBAUT met woonplaatskeuze op het kantoor te 9300 Aalst, Binnenstraat 39
Verwerende partij	de deputatie van de provincieraad van OOST-VLAANDEREN vertegenwoordigd door mevrouw Leen LIPPEVELDE
Tussenkomenende partijen	1. de nv HOF SOMERGEM vertegenwoordigd door advocaten Robin SLABBINCK en Charlotte PONCHAUT met woonplaatskeuze op het kantoor te 9000 Gent, Kasteellaan 141 2. het college van burgemeester en schepenen van de stad AALST 3. de stad AALST , vertegenwoordigd door het college van burgemeester en schepenen vertegenwoordigd door advocaten Dirk VAN HEUVEN en Leandra DECUYPER met woonplaatskeuze op het kantoor te 2600 Antwerpen, Cogels Osylei 61

I. BESTREDEN BESLISSING

De verzoekende partij vordert met een aangetekende brief van 11 september 2018 de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de verwerende partij van 12 juli 2018.

De verwerende partij heeft het administratief beroep van de verzoekende partij tegen de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de stad Aalst van 7 oktober 2013 verworpen.

De verwerende partij heeft aan de eerste tussenkomenende partij een stedenbouwkundige vergunning verleend onder voorwaarden voor het aanleggen van toegangswegen, verhardingen en het aanpassen van buitenpistes op de percelen gelegen te 9300 Aalst, Affligemdreef, met als kadastrale omschrijving afdeling 4, sectie G, nr. 168G, 169E en 171E.

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

De verwerende partij dient een nota betreffende de vordering tot schorsing en het administratief dossier in. De argumentatie van de tussenkomende partijen betreffende de vordering tot schorsing is vervat in hun verzoekschriften tot tussenkomst.

De kamervoorzitter behandelt de vordering tot schorsing op de openbare zitting van 15 januari 2019.

Advocaat Tina CALLEBAUT *loco* advocaat Joost CALLEBAUT voert het woord voor de verzoekende partij. Mevrouw Leen LIPPEVELDE voert het woord voor de verwerende partij. Advocaat Adrien WATERBLEY *loco* advocaten Dirk VAN HEUVEN en Leandra DECUYPER voert het woord voor de tweede en derde tussenkomende partij.

De eerste tussenkomende partij, hoewel behoorlijk opgeroepen, verschijnt niet op de zitting.

Het decreet van 4 april 2014 betreffende de organisatie en de rechtspleging van sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges (DBRC-decreet) en het besluit van de Vlaamse regering van 16 mei 2014 houdende de rechtspleging voor sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges (Procedurebesluit) zijn toegepast.

III. TUSSENKOMST

De eerste tussenkomende partij verzoekt met een aangetekende brief van 12 november 2018 om in de procedure tot schorsing en vernietiging tussen te komen. De tweede en derde tussenkomende partij verzoeken met een aangetekende brief van 6 november 2018 om in de procedure tot schorsing en vernietiging tussen te komen.

De voorzitter van de Raad laat de tussenkomende partijen met beschikkingen van 14 december 2018 toe in de debatten.

Uit het dossier blijkt dat de verzoeken tot tussenkomst tijdig en regelmatig zijn ingesteld. Er worden geen excepties opgeworpen.

IV. FEITEN

1.

Nadat zij op 3 mei 2013 een eerdere aanvraag heeft ingetrokken, dient de eerste tussenkomende partij op 25 juli 2013 bij de tweede tussenkomende partij een aanvraag in voor een stedenbouwkundige vergunning voor “de aanleg van toegangswegen, verhardingen en aanpassingen aan de buitenpistes” op de percelen gelegen te 9300 Aalst, Affligemdreef zn.

De aanvraag heeft betrekking op een bestaand en vergund hippisch trainingscenter. Het bestaande gebouwencomplex bestaat uit vier vleugels met rondom een aantal wegen in kasseiverharding. De percelen van de aanvraag zijn gelegen aan de Affligemdreef en langs de buurtweg nr. 88 die ter hoogte van de betrokken aanvraag bestaat uit een fiets- en wandelpad. Een deel van het perceel 168G is beplant met zomereik.

De percelen liggen volgens de bestemmingsvoorschriften van het gewestplan ‘Aalst-Ninove-Geraardsbergen-Zottegem’, vastgesteld met koninklijk besluit van 30 mei 1978, deels in recreatiegebied en deels in natuurgebied.

De percelen liggen ook in de ankerplaats 'Kluisbos, Faluintjes en abdij van Affligem', goedgekeurd met ministerieel besluit van 7 februari 2011.

Het terrein grenst aan het VEN-gebied 'Het Kluisbos' (GEN-220).

Tijdens het openbaar onderzoek, georganiseerd van 30 juli 2013 tot en met 28 augustus 2013, werden 92 bezwaarschriften ingediend, waarvan 89 identieke bezwaarschriften die ondertekend werden door in totaal 222 personen. Ook de verzoekende partij dient een bezwaarschrift in.

Het agentschap Onroerend Erfgoed adviseert op 6 augustus 2013 ongunstig.

Het Agentschap voor Natuur en Bos adviseert op 7 augustus 2013 voorwaardelijk gunstig.

De stedelijke dienst Ruimtelijke Ordening - sectie Planning, adviseert op 16 augustus 2013 gunstig mits verruiming van de gracht langs de zone met hooilandbeheer en aanpassing van het beplantingsplan in de bronzone. De stedelijke dienst adviseert ongunstig met betrekking tot de ontsluitingsweg richting Zandberg.

De stedelijke dienst Leefmilieu adviseert op 6 september 2013 voorwaardelijk gunstig.

De stedelijke dienst Mobiliteit adviseert op 23 september 2013 voorwaardelijk gunstig.

De tweede tussenkomende partij verleent op 7 oktober 2013 onder voorwaarden een stedenbouwkundige vergunning aan de eerste tussenkomende partij.

Tegen die beslissing tekent onder meer de verzoekende partij op 14 november 2013 administratief beroep aan bij de verwerende partij.

De provinciale stedenbouwkundige ambtenaar adviseert in zijn verslag van 13 januari 2014 om het beroep niet in te willigen en de stedenbouwkundige vergunning te verlenen onder voorwaarden.

Na de hoorzitting van 21 januari 2014 verklaart de verwerende partij het beroep op 30 januari 2014 ongegrond en beslist een stedenbouwkundige vergunning te verlenen onder voorwaarden. Bij arrest nr. RvVb/A/1617/0202 van 25 oktober 2016 wordt die beslissing vernietigd omwille van een gebrekkige MER-toets. In het arrest wordt onder meer het volgende overwogen:

“... ”

Uit de gegevens van het dossier blijkt dat in de voormelde “bijkomende nota” van de aanvrager wordt uitgegaan van pieken van 825 personenauto-equivalenten per tijdsblok van 2 uur. Evenzeer blijkt dat de verzoekende partij de berekeningen door de aanvrager heeft betwist in het administratief beroepsschrift en in een aanvullende schriftelijke repliek. Uit de overwegingen in de bestreden beslissing blijkt echter op geen enkele wijze dat de verwerende partij enige aandacht heeft besteed aan deze betwisting, noch blijkt waarop de verwerende partij steunt om te besluiten dat de aanvrager “voldoende aantoon” dat de verkeersgenererende werking lager ligt dan de drempelwaarde bepaald in bijlage II van het Mer-besluit.

De argumentatie van de verzoekende partij onder de titel “schending van de motiveringsplicht en de zorgvuldigheid” is des te overtuigender, nu blijkt dat de verwerende partij, oordelende over de milieuvergunningsaanvraag voor het exploiteren van een inrichting voor ruiters-, draf- en menssport, en oordelende over dezelfde berekening door de

aanvrager van de personenauto-equivalenten per tijdsblok van 2 uur, tot een andersluidende conclusie komt in haar besluit van 3 april 2014. Dit blijkt uit het reeds vermeld arrest van de Raad van State nr. 229.712 van 30 december 2014, waarin de overwegingen van het besluit van 3 april 2014 zijn aangehaald en wat de Mer-screening betreft luiden als volgt:

...

2.

Na het voormeld vernietigingsarrest van de Raad van 25 oktober 2016 bezorgt de verzoekende partij een aanvullende nota aan de verwerende partij, met onder meer de vraag om gehoord te worden.

De eerste tussenkomenende partij bezorgt aan de verwerende partij met een email van 11 januari 2017 een mobiliteitstoets van 13 oktober 2016 en op 25 januari 2017 een aanvullende nota.

Op 26 januari 2017 dient de verzoekende partij een aanvullende nota in.

De provinciale stedenbouwkundige ambtenaar adviseert in zijn verslag van 30 januari 2017 om een stedenbouwkundige vergunning te verlenen onder voorwaarden.

Na de hoorzitting van 7 februari 2017 verklaart de verwerende partij het beroep op 23 februari 2017 ongegrond en verleent een stedenbouwkundige vergunning onder voorwaarden. Bij arrest nr. RvVb/S/1718/0193 van 31 oktober 2017 wordt de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze beslissing bevolen. In het arrest wordt vastgesteld dat de verwerende partij op foutieve wijze overweegt dat het Bosdecreet niet van toepassing is op de eikenbeplanting van het perceel 168G. Nadat de verwerende partij haar verzoek tot voortzetting intrekt wordt de beslissing van de verwerende partij van 23 februari 2017 vernietigd bij arrest nr. RvVb/A/1718/0656 van 13 maart 2018.

Inmiddels werd voor het hiervoor vermeld perceel 168G een aanvraag ingediend voor een ontbossing van 227 are. Bij besluit van de administrateur-generaal van 25 oktober 2018 werd deze ontheffing verleend onder de voorwaarde een sluitend compensatievoorstel te voegen bij de aanvraag voor een omgevingsvergunning.

3.

Na het voormeld vernietigingsarrest van 13 maart 2018 adviseert de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar in zijn verslag van 25 mei 2018 om een stedenbouwkundige vergunning te verlenen onder voorwaarden.

De verzoekende partij bezorgt op 1 juni 2018 aan de verwerende partij een repliek op het verslag van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar.

Na de hoorzitting van 5 juni 2018 verklaart de verwerende partij het beroep op 12 juli 2018 ongegrond en verleent een stedenbouwkundige vergunning onder voorwaarden. De MER-toets luidt als volgt:

“ ...

De MER-toets

De aanvraag betreft het aanleggen van toegangswegen, verhardingen en het aanpassen van buitenpistes.

Er werd een project-m.e.r.-screeningsnota gevoegd aan de aanvraag, die werd beoordeeld in kader van de volledigheid en ontvankelijkheid (art 4.7.14/1 VCRO). Er werd geoordeeld dat het project geen aanzienlijke gevolgen kan hebben voor het milieu en dat het project niet mer-plichtig is.

Er bestaat een vermoeden dat, gelet op de verkeersgeneratie, rubriek 10b van bijlage II (van de Europese richtlijn 85/337/EEG) van het project-m.e.r.-besluit van toepassing kan zijn, meer bepaald “stadsontwikkelingsprojecten met inbegrip van de bouw van winkelcentra en parkeerterreinen met betrekking tot de bouw van 1.000 of meer woongelegenheden, of met een bruto vloeroppervlakte van 5.000 m² handelsruimte of meer, of met een verkeersgenererende werking van pieken van 1.000 of meer personenauto-equivalenten per tijdsblok van 2 uur”.

Er werd door het bureau Move uitgebreide een Mobiliteitstoets gemaakt, met eindrapport dd 13 oktober 2016, waarin op basis van metingen op een vergelijkbaar evenement overtuigend wordt aangetoond dat de verkeersgenererende werking van pieken van 1.000 of meer personenauto-equivalenten per tijdsblok van 2 uur niet voorkwamen tijdens dat evenement en dan ook hier niet te verwachten zijn.

De aanvrager heeft verder nog een overzicht van de grootste outdoor-jumpingwedstrijden neergelegd samen met bezoekersaantallen van die evenementen. Deze bijkomende informatie toont mee aan dat de gehanteerde cijfers niet bewerkt of geminimaliseerd werden, en dat de neergelegde mobiliteitsstudie wel relevant is voor deze aanvraag.

Er dient m.a.w. geen project-MER opgesteld te worden aangezien de werken bijgevolg onder de hogergenoemde rubriek 10 b van bijlage III vallen.

Er dient opgemerkt dat de beslissing van de deputatie in het kader van de milieuvergunningsaanvraag in beroep van 3 april 2014, waarmee het derdenberoep verworpen werd, is vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 233.267 van 17 december 2015, zodat deze niet kan ingeroepen worden bij deze beoordeling. Die milieuvergunningsaanvraag werd daarenboven stopgezet.

Uit de hogergenoemde adviezen blijkt verder dat de aangevraagde verhardingen kaderen binnen het betreffende gebied voor dagrecreatie. Er wordt geen hinder verwacht voor het milieu of het landschap. Wat betreft het mobiliteitsaspect kan de hinder tijdens de evenementen beperkt worden door het nemen van een aantal maatregelen.

Er zijn evenmin aanzienlijke effecten te verwachten voor het aspect water aangezien alle verhardingen waterdoorlatend zijn. De aanwezige bronzone wordt bovendien beschermd door de aanplantingen rondom deze zone.

Er wordt bijgevolg geoordeeld dat voor het project geen aanzienlijke milieugevolgen te verwachten zijn.

...

Dat is de bestreden beslissing.

4.

4.1

Uit de gegevens van het dossier blijkt nog dat de Raad van State bij arrest nr. 233.267 van 17 december 2015 het besluit van de deputatie van de provincie Oost-Vlaanderen van 3 april 2014

waarbij het beroep ingesteld tegen de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de stad Aalst van 7 oktober 2013, houdende het verlenen van de milieuvergunning aan de NV Hof Somergem voor het exploiteren van een inrichting voor ruiters-, draf- en mensport, gelegen aan de Affligemdreef/Zandberg te Aalst, niet wordt ingewilligd en de beroepen beslissing wordt bevestigd, heeft vernietigd.

De vernietiging steunt op de vaststelling dat uit de formele motivering van de bestreden beslissing niet blijkt waarom de verwerende partij meende dat de verschillende ongunstige adviezen er niet aan in de weg stonden de gevraagde milieuvergunning te verlenen en evenmin waarom, hoewel de meeste beroepsargumenten gegrond werden geacht, de gevraagde vergunning kon worden verleend.

4.2

Bij besluit van de deputatie van de provincie Oost-Vlaanderen van 27 juli 2017 worden de bestuurlijke beroepen ingesteld tegen de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de stad Aalst van 20 februari 2017, houdende het verlenen aan de NV Flanders Investment Company van de vergunning voor het exploiteren van een inrichting voor ruiters-, draf- en mensport, gelegen op percelen aan de Affligemdreef/Zandberg te Aalst, niet ingewilligd.

Onder meer de verzoekende partij heeft dit besluit bestreden bij de Raad van State. De vordering tot vernietiging is nog hangende.

V. ONTVANKELIJKHEID VAN DE VORDERING TOT SCHORSING

Uit het dossier blijkt dat de vordering tot schorsing regelmatig is ingesteld. Er worden geen excepties opgeworpen.

VI. ONDERZOEK VAN DE VORDERING TOT SCHORSING

Op grond van artikel 40, §1 DBRC-decreet kan de Raad de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing bevelen op voorwaarde dat er hoogdringendheid wordt aangetoond en dat de verzoekende partij minstens één ernstig middel aanvoert dat de vernietiging van de bestreden beslissing op het eerste gezicht kan verantwoorden.

A. Hoogdringendheid

Standpunt van de partijen

De verzoekende partij stelt dat de concrete situatie niet is gewijzigd sinds het schorsingsarrest van de Raad van 31 oktober 2017 en dat de verwerende partij op 27 juli 2017 een milieuvergunning verleende waardoor de bestreden beslissing uitvoerbaar is. De verzoekende partij stelt dat de beschrijving van de “stand van zaken” in deze milieuvergunning tot op heden niet is gewijzigd.

De verzoekende partij voert verder aan dat de bestreden beslissing kan uitgevoerd worden en de afhandeling van de vernietigingsprocedure te laat zal komen.

De verzoekende partij voert een aantal nadelige gevolgen aan door de uitvoering van de bestreden beslissing, waaronder schade aan de natuur, die verder als volgt worden toegelicht:

“ ...

2.3.1 Schade ingevolge de uit te voeren bouwwerken

Het gedeelte van de aangevraagde percelen dat gelegen is in het buitengebied is gekenmerkt deels als ecologische waardevol tot zeer waardevol en deels als ecologisch zeer waardevol. Zie daarvoor o.m. figuur 16 op pag. 50 van het Masterplan. De nog aan te leggen buitenpiste en het gebruik van het terrein als parking situeert zich volledig in dit ecologisch waardevol en zeer waardevol gebied.

Volgens hoofdstuk 7 van het masterplan heeft de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing o.m. volgende effecten op fauna en flora (cf. pag. 102 – 104, punt 7.1.6.2 van het Masterplan):

*“-direct verlies, als gevolg van de aanleg van de interne ontsluitingsinfrastructuur en de half verharde zones, van 125 are zeer waardevol, schraal grasland in zones 3a, 6 en 10 en 118 are waardevol grasland in zones 2 en 11;
- additioneel verlies aan kwaliteit van een oppervlakte van 80 are zeer waardevol, schraal grasland in zones 3a en 6 en 102 are waardevol grasland in zone 2 als gevolg van het gebruik van deze zones als tijdelijke parkeerplaats.”*

De schade aan de natuur is van die aard dat ook na mitigerende maatregelen op het terrein zelf, krachtens artikel 16 van het Natuurdecreet bijkomende compensatie nodig is:

“Tot slot zal een oppervlakte van 2,20 ha waardevol grasland deels verloren gaan (half verharde zones en wegen) en deels onderhevig zijn aan verstoring door gebruik als parkeerzone. Vanuit de zorgplicht (artikel 16 Natuurdecreet) zal voor deze oppervlakte, 2,20 ha dus, een bebossing plaatsvinden op percelen van de eigenaar die gelegen zijn binnen de contouren van het Strategisch “Project Erembald tot Kravaalbos.”

In totaal gaat dus een oppervlakte van 4,63 ha waardevolle natuur in belangrijke mate verloren.

Daarbij moet worden opgemerkt dat bij het onderzoek van de effecten inzake fauna en flora een groot deel van het terrein onterecht niet werd beschouwd als bos (zie pag. 93 – 94, punt 7.1.1. van het masterplan). De effecten van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing op de verdere ontwikkeling van de eikenaanplant als bos werden dus niet onderzocht.

*Niettegenstaande het zagezegd niet over een bos zou gaan, wordt evenwel voorgesteld en in het bestreden besluit opgelegd om het verlies van de betreffende 2,20 ha waardevol grasland te compenseren met een bebossing van 2,20 ha op percelen van de eigenaar in de omgeving.
...”*

De verwerende partij repliceert:

“ ...

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de gevorderde schorsing nog een preventief karakter kan hebben. Zoals verzoekende partij het immers voorstelt, zijn alle werken immers uitgevoerd en is de (vermeende) schade bijgevolg geleden.

Dit geldt ook voor het gebruik van de percelen als parkeerterrein. De verzoeker zet geenszins concreet en precies uiteen hoe zijn vordering tot schorsing nog een preventieve werking kan hebben, nu deze percelen blijkbaar reeds als parkeerterrein werden gebruikt op 31 maart en 1 april 2018. De verzoekende partij stelt in dat verband zelf in haar verzoekschrift dat “de schade aan de natuurwaarden ingevolge het gebruik van het terrein als parking voor personenvoertuigen rechtstreeks voortvloeit uit de tenuitvoerlegging van de bestreden vergunning”. Luidens het betoog van de verzoeker heeft die tenuitvoerlegging dus al plaatsgevonden, zodat de schorsing bijgevolg niet meer preventief kan werken.

Voor een 'actuele' stand van zaken verwijst de verzoeker naar de milieuvergunning van 20 februari 2017, dewelke bezwaarlijk als actueel kan gelden.

*De hoogdringendheid is dan ook niet voldoende concreet of precies aangetoond.
...*

De eerste tussenkomende partij stelt dat de meeste zones verhard zijn en dat enkel nog de aanleg en uitbreiding van de pistes moet worden uitgevoerd.

Inzake de ingeroepen schade aan een ecologisch waardevol en zeer waardevol gebied verwijst de eerste tussenkomende partij naar de gedetailleerde biologische waardering uit het masterplan, waaruit zou blijken dat de zones voor de aanleg respectievelijk uitbreiding van de pistes in biologisch minder waardevolle zones liggen. De verzoekende partij houdt volgens de eerste tussenkomende partij ook geen rekening met de natuurcompenserende maatregelen die zijn opgelegd en uitgevoerd, waardoor de reeds verdwenen en de nog beperkt te verdwijnen vegetatie zijn gecompenseerd. Ook wordt gewezen op de vergunningsvoorwaarde om het heischraal grasland te behouden en het natuurgericht beheer van de bronzone. Een volledige standstill betreffende inrichting van het terrein kan gelet op haar planologische bestemming van gebied voor dag- en verblijfsrecreatie niet vooropgesteld worden.

De tweede en derde tussenkomende partij werpen nog op dat de verzoekende partij niet rechtstreeks geraakt wordt door de bestreden beslissing, maar dat de ingeroepen nadelen enkel betrekking hebben op de leefomgeving van haar leden. Ook zou de verzoekende partij geen enkel overtuigingsstuk hebben bijgevoegd, terwijl een loutere verwijzing naar niet bindende biologische waarderingskaarten of het masterplan niet volstaat.

Volgens de tweede en derde tussenkomende partij is de stedenbouwkundige vergunning inmiddels uitgevoerd.

De verzoekende partij zou niet aantonen welke substantiële natuurwaarden op het spel staan noch aantonen dat deze natuurwaarden definitief verloren zullen gaan, gelet op de natuurcompensatie en opgelegde voorwaarden inzake het beperken van het aantal jumpingwedstrijden. De tweede en derde tussenkomende partij wijzen op het feit dat op de locatie al tal van jumpingwedstrijden zijn gehouden. De verzoekende partij brengt geen bewijs bij dat de reeds uitgevoerde verharding en het eerder gebruik als hippisch centrum daadwerkelijk een dermate grote aanslag op natuurwaarden heeft veroorzaakt dat bij hoogdringendheid een herhaling hiervan moet worden vermeden.

Beoordeling door de Raad

1.

De verzoekende partij die zich op hoogdringendheid beroept, moet, op grond van artikel 40, §3 DBRC-decreet, in haar verzoekschrift, ondersteund met de nodige overtuigingsstukken, een uiteenzetting geven van de redenen die aantonen dat de schorsing hoogdringend is gelet op de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Volgens artikel 40, §1, 1° DBRC-decreet houdt de vereiste van hoogdringendheid onder meer in dat de verzoekende partij moet aantonen dat de behandeling van haar zaak onverenigbaar is met de behandelingstermijn van een vordering tot vernietiging. Meer in het bijzonder rust op de verzoekende partij de bewijslast om met voldoende concrete, precieze en aannemelijke gegevens aan te tonen dat de afhandeling van de vernietigingsprocedure te laat zal komen om de

verwezenlijking van de aangevoerde nadelige gevolgen, die voor haar persoonlijk voortvloeien uit de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, te voorkomen.

Er moet bovendien een oorzakelijk verband worden aangetoond tussen de aangevoerde nadelige gevolgen en de bestreden beslissing, zodat deze kunnen worden voorkomen door een schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

2.

De verzoekende partij beroept zich onder meer op schade aan de natuur (flora en fauna) en verwijst naar het masterplan dat werd gevoegd bij de aanvraag, waarin het volgende wordt gesteld (p.102):

“ ...

- *direct verlies, als gevolg van de aanleg van de interne ontsluitingsinfrastructuur en de half verharde zones, van 125 are zeer waardevol, schraal grasland in zones 3a, 6 en 10 en 118 are waardevol grasland in zones 2 en 11;*
- *additioneel verlies aan kwaliteit van een oppervlakte van 80 are zeer waardevol, schraal grasland in zones 3a en 6 en 102 are waardevol grasland in zone 2 als gevolg van het gebruik van deze zones als tijdelijke parkeerplaats.*

...”

De partijen twisten over de mate waarin de werken zijn uitgevoerd.

De Raad kan enkel vaststellen dat noch de verwerende partij, noch de tussenkomende partij enig stuk voorleggen waaruit blijkt of kan worden afgeleid dat de werken in de zones 3a, 6 en 10 – waarvan sprake in de aangehaalde passus uit het masterplan – volledig zijn uitgevoerd, waardoor het bevelen van een schorsing van de bestreden beslissing geen nuttig effect meer kan hebben.

3.

Uit het masterplan gevoegd bij de aanvraag blijkt dat de uitvoering van de bestreden beslissing gepaard gaat met een direct verlies van 1,25 ha “zeer waardevol, schraal grasland” en additioneel verlies aan kwaliteit van 80 are “zeer waardevol, schraal grasland”.

De verzoekende partij overtuigt daarmee dat de uitvoering van de bestreden beslissing een ernstige schade aan de natuur tot gevolg heeft. Het feit dat er wordt voorzien in compenserende maatregelen doet daar geen afbreuk aan.

Anders dan de tweede en derde tussenkomende partijen voorhouden raakt dit aan de persoonlijke belangen van de verzoekende partij, die immers onder meer tot doelstelling heeft om het behoud van de natuur te behartigen.

Het betoog van de verzoekende partij overtuigt tevens dat de afhandeling van de vernietigingsprocedure te laat zal komen om de verwezenlijking van de aangevoerde nadelige gevolgen te voorkomen.

Er is voldaan aan de in artikel 40, §1, 1° DBRC-decreet gestelde voorwaarde dat een bestreden vergunningsbeslissing alleen geschorst kan worden wanneer er hoogdringendheid wordt aangetoond.

B. Ernstige middelen – derde middel, tweede onderdeel

Standpunt van de partijen

De verzoekende partij voert in het derde middel de volgende schendingen aan:

“ ...

Het bestreden besluit schendt artikel 2 van de Europese Richtlijn 2011/92/EU van 13 december 2011 betreffende de milieueffectbeoordeling van bepaalde openbare en particuliere projecten , artikelen 4.3.1 en volgende van het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid (verder DABM) en artikel 2 van het besluit van de Vlaamse Regering van 10 december 2004 houdende vaststelling van de categorieën van projecten onderworpen aan milieueffectrapportage, doordat geen project-MER werd opgemaakt, noch een ontheffing daarvan werd bekomen, terwijl de verleende stedenbouwkundige vergunning voor de aanleg van toegangswegen en parkeerterreinen voor de organisatie van massa-evenementen een bijlage II project betreft, en uit de uitgevoerde MER-screening blijkt dat de aanvraag aanzienlijke gevolgen kan hebben voor het milieu.

Het bestreden besluit schendt daarbij ook de bepalingen van artikel 4.7.14/1 VCRO, artikel 4.3.3, § 2 van het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid en artikel 2 §7 van het besluit van de Vlaamse Regering van 10 december 2004 houdende vaststelling van de categorieën van projecten onderworpen aan milieueffectrapportage.

Het bestreden besluit schendt daarbij ook artikel 4.3.1.§2,1° VCRO, meer bepaald inzake de verenigbaarheid van de inrichting waarvoor een vergunning wordt gevraagd met het leefmilieu en met de goede ruimtelijke ordening.

Het bestreden besluit schendt daarbij ook de beginselen van behoorlijk bestuur inzonderheid het zorgvuldigheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel alsook de verplichting om beslissingen deugdelijk te motiveren.

...”

Onder subtitel “2” wordt het volgende uiteengezet:

“ ...

2. Uit de uitgevoerde MER-screening blijkt dat de aanvraag aanzienlijke gevolgen kan hebben voor het milieu.

Een toetsing aan de criteria van bijlage II van het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid ontbreekt in het bestreden besluit -schending van de bepalingen van artikel 4.7.14/1 VCRO.

85. Verzoekende partij verwijst daarbij naar het ‘Masterplan Hof Somergem van juni 2013 dat bij de vergunningsaanvraag is gevoegd, meer bepaald pag. 92 en volgende, hoofdstuk 7 ‘Bespreking mogelijke effecten’.

De informatie en bevindingen die hierin zijn opgelijst zijn in de milieuvergunningaanvraag van 26 oktober 2016 opgenomen in een passende beoordeling van de mogelijke effecten op de speciale beschermingszones (ter uitvoering van de EU-Vogelrichtlijn of -Habitatrichtlijn) waarin de inrichting geheel of gedeeltelijk in of in de buurt is gelegen (bijlage G5 bij de milieuvergunningsaanvraag van 26 oktober 2016)(zie bijlage 4f). Deze passende beoordeling maakt deel uit van de project-mer-screeningsnota.

86. *Uit de passende beoordeling blijkt dat de voorliggende aanvraag een betekenisvolle aantasting van de natuurlijke kenmerken van een speciale beschermingszone kan*

veroorzaken, en dat diverse milderende maatregelen nodig zijn om te bekomen dat de mogelijke negatieve effecten niet significant zullen zijn.

Het bestreden besluit beperkt zich bij de evaluatie van de project-mer-screeningsnota tot de volgende overwegingen:

"Er werd een project-m.e.r.-screeningsnota gevoegd aan de aanvraag, die werd beoordeeld in kader van de volledig- en ontvankelijkheid (art 4. 7.14/1 VCRO).

Er werd geoordeeld dat het project geen aanzienlijke gevolgen kan hebben voor het milieu en dat het project niet mer-plichtig is "

87. Een toetsing aan de criteria van bijlage II van het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid ontbreekt daarbij volledig.

Krachtens de bepalingen van artikel 4.7.14/1 VCRO, artikel 4.3.3, § 2 van het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid en artikel 2 §7 van het besluit van de Vlaamse Regering van 10 december 2004 houdende vaststelling van de categorieën van projecten onderworpen aan milieueffectrapportage kan een verwijzing naar de screeningsnota als motief niet volstaan om te besluiten dat de milieueffecten niet van die aard zijn dat zij als aanzienlijk moeten worden beschouwd en dat de opmaak van een project-MER dus redelijkerwijs geen nieuwe of bijkomende gegevens kan bevatten en derhalve niet nodig is (zie o.m. RvVb 15 maart 2016, nr. RvVb/A/1516/0803).

88. Bovendien blijkt dat er in concreet geval wel degelijk aanzienlijke effecten mogelijk zijn.

Krachtens de bepalingen van artikel 4.7.14/1 VCRO en artikel 4.3.3, § 2 van het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid hoeft er geen milieueffectrapport over het project te worden opgesteld als 'een toetsing aan de criteria van bijlage II van het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid, uitwijst dat het voorgenomen project geen aanzienlijke gevolgen kan hebben voor het milieu en een project-MER redelijkerwijze geen nieuwe of bijkomende gegevens over aanzienlijke milieueffecten kan bevatten;.

Doordat geen milieueffectrapportage werd uitgevoerd, werd aan het milieubelang en de veiligheid en de gezondheid van de mens een plaats toegekend die niet evenwaardig is aan de sociale, economische en andere maatschappelijke belangen.

...

De verwerende partij repliceert niet op het tweede onderdeel van het derde middel, evenmin als de eerste tussenkomen partij.

De tweede en derde tussenkomen partijen stellen:

"...

25. Geen middeluiteenzetting zoals vereist door artikel 15, 4° Procedurebesluit voor zover de schending van artikel 2 van de Europese Richtlijn 2011/92/EU, artikel 4.3.1 DABM, het vertrouwensbeginsel en rechtszekerheidsbeginsel aangevoerd wordt.

Artikel 15, 4° Procedurebesluit bepaalt dat het verzoekschrift tot nietigverklaring de ingeroepen middelen bevat.

Zoals onder het eerste middel reeds uiteengezet moet een middel minstens bestaan uit een voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of beginsel van

behoorlijk bestuur en van de wijze waarop deze volgens de verzoekende partijen wordt geschonden.

Verzoekende partij beroept zich op de schending van artikel 15, 4° Procedurebesluit voor zover de schending van artikel 2 van de Europese Richtlijn 2011/92/EU, artikel 4.3.1 DABM, het vertrouwensbeginsel en rechtszekerheidsbeginsel, maar licht dit niet verder toe.

Het is tussenkomende partij niet duidelijk op welke wijze bovenvermelde wetsartikelen en beginselen geschonden zijn, zodat het middel in die mate in alle geval onontvankelijk is.

...

27. Verwerende partij oordeelde terecht dat er geen aanzienlijke gevolgen blijken uit de gevoerde MER-screening.

Verzoekende partij toont niet aan dat verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze tot het oordeel gekomen is om te besluiten dat de milieueffecten van het project niet van die aard zijn dat ze als aanzienlijk moeten beschouwd worden en de opmaak van een project-MER vereist is.

In tegenstelling tot hetgeen verzoekende partij beweert, heeft verwerende partij inzake de MER-toets zich niet beperkt tot een loutere ponering dat de milieueffecten niet aanzienlijk zijn, maar voorzien in een uitvoerige passage waarbij wordt ingegaan op mogelijke aanzienlijke milieueffecten. Verwerende komt op basis van het aanvraagdossier, in het bijzonder de project-m.e.r.-screeningsnota en het masterplan, de ingewonnen adviezen van de diverse adviesverlenende instanties, waaronder het Agentschap voor Natuur en Bos, Onroerend Erfgoed Oost-Vlaanderen, de stedelijke dienst Mobiliteit, de stedelijke dienst Openbare Werken, de stedelijke dienst Ruimtelijke Ordening - sectie Planning en de stedelijke dienst Leefmilieu, alsmede op basis van de eigen beoordeling en evaluatie van de milieueffecten tot het oordeel dat geen aanzienlijke milieueffecten te verwachten zijn.

Volledigheidshalve verwijst tussenkomende partij een arrest van uw Raad van 3 april 2018 waarin uw Raad oordeelde dat de loutere verwijzing naar de project-m.e.r.-screeningsnota, in casu quod certe non, niet d'office leidt tot een onwettigheid van de beslissing, mits uit de beoordeling in de project-m.e.r.-screeningsnota op duidelijke wijze blijkt het project geen aanzienlijke milieueffecten ressorteert.

Ook in casu is sprake van een uitvoerig gemotiveerde project-m.e.r.-screeningsnota, die de kenmerken van het project bespreekt, de lokalisatie van het project en de mogelijke milieueffecten. Daarbij werd uitvoerig verwezen naar het Masterplan, dat verder ingaat op de diverse milieueffecten, die evenwel allen als niet aanzienlijk - al dan niet door het opleggen van voorwaarden - konden weerhouden worden.

Welnu, uit het geheel van de beoordelingen in de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de verwerende partij aandacht heeft besteed aan de beoordeling van de mogelijke effecten van het aangevraagd project ten aanzien van de omgeving, om vervolgens, op grond van alle elementen in het dossier tot de conclusie te komen.

Tussenkomende partij herhaalt dat verwerende partij zich in deze niet heeft beperkt tot een loutere verwijzing naar de project-m.e.r.-screeningsnota. In tegenstelling, er wordt een uitgebreide motivering voorzien die afdoende blijkt geeft dat het project gescreend is en de mogelijkheid verschaft aan verzoekende partij om af te leiden waarop verwerende partij zich steunt bij haar beoordeling.

...

Beoordeling door de Raad

1.

De verzoekende partij voert in het tweede onderdeel van het derde middel enerzijds aan dat een verwijzing naar de screeningsnota in de bestreden beslissing niet kan volstaan als MER-toets en stelt anderzijds dat uit de screeningsnota gevoegd bij de aanvraag blijkt dat er wel degelijk aanzienlijke effecten mogelijk zijn.

2.

In de bestreden beslissing wordt geoordeeld dat het aangevraagde niet valt onder rubriek 10b van bijlage II (hetgeen de verzoekende partij betwist in het eerste onderdeel van het derde middel), maar wel onder bijlage III van het besluit van de Vlaamse regering van 10 december 2004 houdende vaststelling van categorieën van projecten onderworpen aan milieueffectenrapportage (hierna: MER-besluit).

De verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat een screeningsnota is gevoegd bij de aanvraag, die werd beoordeeld in kader van de volledigheid en ontvankelijkheid, en dat er werd geoordeeld dat het project geen aanzienlijke gevolgen kan hebben voor het milieu en dat het project niet MER-plichtig is.

Verder in de bestreden beslissing wordt nog overwogen dat uit de verleende adviezen blijkt dat de aangevraagde verhardingen gelegen zijn binnen een gebied voor dagrecreatie, dat er geen hinder wordt verwacht voor het milieu of het landschap, dat de mobiliteitshinder kan beperkt worden door het nemen van een aantal maatregelen en dat er evenmin aanzienlijke effecten te verwachten zijn voor het aspect water.

3.

Artikel 4.3.2 van het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid (hierna: DABM) maakt een onderscheid tussen categorieën van projecten waarvoor een project-MER moet worden opgesteld, categorieën van projecten waarvoor een project-MER of een gemotiveerd verzoek tot ontheffing van de rapportageverplichting moet worden opgesteld en categorieën van projecten waarvoor een project-MER of een project-MER-screeningsnota moet worden opgesteld. Het luidt, zoals van toepassing op het ogenblik van de bestreden beslissing, onder meer als volgt:

“§ 1. De Vlaamse Regering wijst, aan de hand van de criteria die worden omschreven in de bij dit decreet gevoegde bijlage II, de categorieën van projecten aan waarvoor overeenkomstig dit hoofdstuk een project-MER moet worden opgesteld.

(...)

§ 2bis. De Vlaamse Regering wijst, aan de hand van de criteria die worden omschreven in de bij dit decreet gevoegde bijlage II, de andere dan in paragrafen 1 en 2 vermelde categorieën van projecten aan waarvoor overeenkomstig dit hoofdstuk een project-MER of een project-m.e.r.-screeningsnota moet worden opgesteld.

(...)

§ 4. De Vlaamse Regering kan de criteria die worden omschreven in de bij dit decreet gevoegde bijlage II, nader definiëren. Op grond van die criteria moet het mogelijk zijn uit te maken of aan een bepaald project, dan wel aan een verandering daarvan, al dan niet aanzienlijke milieueffecten verbonden kunnen zijn.

(...)”

Artikel 2 van het MER-besluit, gewijzigd bij besluit van de Vlaamse regering van 1 maart 2013, luidt onder meer als volgt:

“§ 1. De categorieën van projecten waarvoor overeenkomstig artikel 4.3.2, § 1, § 2, § 2bis, § 3 en § 3bis, van het decreet al dan niet een project-MER moet worden opgesteld, zijn vermeld in bijlage I, bijlage II en bijlage III van dit besluit.

(...)

§ 6. Voor de categorieën van projecten, vermeld in bijlage III bij dit besluit, kan de initiatiefnemer een project-m.e.r.-screeningsnota indienen bij de overheid die beslist over de ontvankelijkheid en volledigheid van de vergunningsaanvraag.

De Vlaamse minister, bevoegd voor het leefmilieu en het waterbeleid, kan een modelformulier vaststellen voor de opmaak van de project-m.e.r.-screeningsnota, vermeld in het eerste lid. In dat modelformulier worden alle gegevens opgevraagd over de kenmerken van het voorgenomen project, de locatie van het project, de gebieden waarop het project van invloed kan zijn en de kenmerken van de mogelijke milieueffecten, die nodig zijn om te besluiten of er aanzienlijke milieueffecten te verwachten zijn van een voorgenomen project.

§ 7. De overheid die beslist over de ontvankelijkheid en volledigheid van de vergunningsaanvraag beslist geval per geval over die project-m.e.r.-screeningsnota's. Ze beslist op basis van de selectiecriteria, vermeld in bijlage II van het decreet.”

Artikel 4.7.26/1, §§ 1 en 2, VCRO, zoals gewijzigd bij decreet van 23 maart 2012 en 1 maart 2013, luiden als volgt:

“§ 1. Als de vergunningsaanvraag een project-m.e.r.-screeningsnota als vermeld in artikel 4.3.3, § 2, van het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid, omvat, onderzoekt het vergunningverlenende bestuursorgaan of zijn gemachtigde, die nota en neemt een beslissing of er een milieueffectrapport over het project moet worden opgesteld.

§ 2. Er hoeft geen milieueffectrapport over het project te worden opgesteld als het vergunningverlenende bestuursorgaan of zijn gemachtigde oordeelt dat : 1) een toetsing aan de criteria van bijlage II van het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid, uitwijst dat het voorgenomen project geen aanzienlijke gevolgen kan hebben voor het milieu en een project-MER redelijkerwijze geen nieuwe of bijkomende gegevens over aanzienlijke milieueffecten kan bevatten; of 2) vroeger al een plan-MER werd goedgekeurd betreffende een plan of programma waarin een project met vergelijkbare effecten beoordeeld werd of een project-MER werd goedgekeurd betreffende een project waarvan het voorgenomen initiatief een herhaling, voortzetting of alternatief is, en een nieuw project-MER redelijkerwijze geen nieuwe of bijkomende gegevens over aanzienlijke milieueffecten kan bevatten.”

Voor de projecten van deze bijlage III geldt derhalve dat de initiatiefnemer een project-MER-screeningsnota kan indienen bij de overheid die beslist over de ontvankelijkheid en de volledigheid van de aanvraag. Het betreft volgens de toelichting in de parlementaire voorbereiding een gemotiveerde screeningsnota op basis waarvan wordt aangetoond, hetzij, dat er geen aanzienlijke milieueffecten verbonden zijn aan de uitvoering van zijn project, hetzij, dat er vroeger een project-MER werd goedgekeurd betreffende een project waarvan het voorgenomen initiatief een herhaling, voortzetting of alternatief is, en een nieuw project-MER redelijkerwijze geen nieuwe of aanvullende gegevens over aanzienlijke milieueffecten kan bevatten. (*Parl. St.*, VI. Parl., 2011-2012, 1463, nr. 1, 4-7)

Het komt vervolgens toe aan de overheid die beslist over de ontvankelijkheid en volledigheid van de aanvraag om een screeningsbeslissing te nemen, dit is een beslissing of er al dan niet een project-MER moet worden opgesteld. Die overheid dient bij die beoordeling de criteria te hanteren

van bijlage II van het DABM, die het afwegingskader vormen bij het nemen van een screeningsbeslissing. De vergunningverlenende overheid kan beslissen dat er geen milieueffectrapport over het aangevraagd project moet worden opgesteld indien een toetsing aan de criteria van bijlage II DABM uitwijst dat het project geen aanzienlijke gevolgen kan hebben voor het milieu en een project-MER redelijkerwijze geen nieuwe of bijkomende gegevens over aanzienlijke milieueffecten kan bevatten, of, indien er vroeger al een plan-MER werd goedgekeurd betreffende een plan of programma waarin een project met vergelijkbare effecten beoordeeld werd of een project-MER werd goedgekeurd betreffende een project waarvan het voorgenomen initiatief een herhaling, voortzetting of alternatief is, en een nieuw project-MER redelijkerwijze geen nieuwe of bijkomende gegevens over aanzienlijke milieueffecten kan bevatten.

4.

Uit de gegevens van het dossier blijkt dat de aanvrager een “masterplan” heeft toegevoegd aan de aanvraag. Dit masterplan bevat onder meer een bespreking van de mogelijke effecten.

Zowel in de bestreden beslissing als in de procedurestukken van de partijen wordt tevens gewag gemaakt van een “screeningsnota”, waardoor de indruk wordt gewekt dat er naast het “masterplan” nog een afzonderlijk document “screeningsnota” zou bestaan. Noch de stukken van het administratief dossier, noch de stukken die worden voorgelegd door de partijen, bevatten echter een document met titel “screeningsnota”. De Raad gaat er in deze stand van de procedure dus van uit dat het masterplan de bedoelde screeningsnota is.

De verzoekende partij verwijst naar dit masterplan en stelt dat eruit blijkt dat er wel degelijk aanzienlijke milieueffecten zijn door het aangevraagde en dat er diverse milderende maatregelen in opgenomen zijn.

Onder punt “7” van het masterplan worden de mogelijke effecten besproken. Een eerste subtitel betreft de bespreking van “fauna en flora”. Het punt “7.1.6” omvat de “mitigerende en compenserende maatregelen”. De compenserende maatregelen worden als volgt afzonderlijk besproken onder punt “7.1.6.2”:

“ ...

7.1.6.2 Maatregelen voor het beheer of de inrichting van ecotopen

Voor de graslanden wordt volgende vastgesteld:

- direct verlies, als gevolg van de aanleg van de interne ontsluitingsinfrastructuur en de half verharde zones, van 125 are zeer waardevol, schraal grasland in zones 3a, 6 en 10 en 118 are waardevol grasland in zones 2 en 11;*
- additioneel verlies aan kwaliteit van een oppervlakte van 80 are zeer waardevol, schraal grasland in zones 3a en 6 en 102 are waardevol grasland in zone 2 als gevolg van het gebruik van deze zones als tijdelijke parkeerplaats.*

Ter compensatie van het direct verlies van zeer waardevol, schraal grasland (1,25 ha) en het kwaliteitsverlies voor een overige oppervlakte van 0,80 ha zeer waardevol, schraal grasland wordt voorgesteld om de ruimte tussen de aanplant met eiken en de rand van het Kluisbos te voorzien voor het gericht beheren van schrale graslandvegetaties. Het betreft een oppervlakte van 1,6 ha (zie Figuur 35).

Momenteel zijn hier lokaal reeds schrale elementen aanwezig bv. in zone 5a waar enige kwelinvloed aanwezig is en de vegetaties wijzen op overgangen tussen vochtig heischraal grasland, dottergrasland en natte ruigten met o.m. Tormenitil, Wederik, Gewone engelwortel, Kale jonker en Moerasvergeet-mij-nietje. In heel deze zone is echter nog geen sprake van een gericht beheer.

Het gericht beheer dat in deze zone wordt voorgesteld zal er in bestaan om te werken met 1 maaibeurt tussen half juni en half augustus (naarmate de vegetatie verder verschraalt kan de maaibeurt opschuiven naar de 2de helft van september of de eerste helft van oktober).

[afbeelding]

Figuur 35: aanduiding van de zone die voorzien wordt voor compensatie van direct verlies en kwaliteitsverlies van schrale graslanden in de zones 3a, 6 en 10.

Met dit compensatievoorstel dient er rekening mee gehouden te worden dat de ecologische waarde van de grazige vegetaties t.h.v. de zones 3a, 6 en 10 niet volledig verloren zal gaan omdat:

- De ontsluiting van het terrein wordt aangepast zodat het vast rijden van voertuigen en het ontstaan van diepe sporen in de zones 3a, 6 en 10 kan worden vermeden;*
- De frequentie van het gebruik van de bedoelde zone met eiken als tijdelijke parkeerplaats is gelimiteerd;*
- Deze zones onbemest en herbiciden- en pesticidenvrij blijven.*

Tot slot zal een oppervlakte van 2,20 ha waardevol grasland deels verloren gaan (half verharde zones en wegen) en deels onderhevig zijn aan verstoring door gebruik als parkeerzone. Vanuit de zorgplicht (artikel 16 Natuuredecreet) zal voor deze oppervlakte, 2,20 ha dus, een bebossing plaatsvinden op percelen van de eigenaar die gelegen zijn binnen de contouren van het Strategisch "Project Erembald tot Kravaalbos.

...

Uit het voorgaande blijkt op het eerste gezicht dat in het masterplan, dat door de aanvrager werd gevoegd bij de aanvraag, aanzienlijke milieueffecten voor fauna en flora worden vastgesteld, waarvoor compenserende maatregelen noodzakelijk zijn. Compenserende maatregelen strekken er niet toe, anders dan milderende maatregelen, om de aanzienlijke milieueffecten te voorkomen of te verminderen, maar beogen deze gevolgen nadien te compenseren.

Er valt derhalve op het eerste gezicht niet in te zien hoe de verwerende partij ertoe komt te stellen dat er geen hinder verwacht wordt voor het milieu. Dit is in elk geval in tegenstelling met het masterplan waarin, zoals hiervoor vastgesteld, er aanzienlijke milieueffecten worden aangenomen. Er blijkt zelfs dat deze compenserende maatregelen in de bestreden beslissing worden opgenomen als voorwaarden, verwijzende naar het advies van het agentschap voor Natuur en Bos van 7 augustus 2013. Het is op het eerste gezicht contradictoir om enerzijds te stellen dat er geen (aanzienlijke) milieueffecten zijn en anderzijds het noodzakelijk te achten compenserende maatregelen op te leggen als voorwaarde.

Het feit dat de verwerende partij in de bestreden beslissing de door de aanvrager voorgestelde compenserende maatregelen heeft vertaald in voorwaarden, doet op het eerste gezicht geen afbreuk aan de vaststelling dat de aanvraag aanzienlijke milieueffecten tot gevolg heeft.

5.

Het middel is in de aangegeven mate ernstig.

BESLISSING VAN DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. De verzoeken tot tussenkomst zijn ontvankelijk voor wat de behandeling van de vordering tot schorsing betreft.
2. De Raad beveelt de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de verwerende partij van 12 juli 2018, waarbij aan de eerste tussenkomende partij de stedenbouwkundige vergunning wordt verleend onder voorwaarden voor het aanleggen van toegangswegen, verhardingen en het aanpassen van buitenpistes op de percelen gelegen te 9300 Aalst, Affligemdreef, met als kadastrale omschrijving 4de afdeling, sectie G, nr. 168G, 169E en 171E.
3. De uitspraak over de kosten wordt uitgesteld tot de beslissing over de vordering tot vernietiging.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel in openbare zitting van 19 februari 2019 door de vierde kamer.

De toegevoegd griffier,

De voorzitter van de vierde kamer,

Chana GIELEN

Nathalie DE CLERCQ